



Містер самокритичність Олександр Положинський – про звичайні книжки, круті спецефекти та непрості часи.

- По-перше, мої вітання: після двох не дуже вдалих сезонів команда зірок шоубізнесу нарешті вийшла до фінальної серії. Це кількість у якість перейшла чи ви пристосувалися до капітанства?

- Я думаю, що нам пощастило. Прикро визнавати цей факт, але, оскільки команда постійно змінюється за своїм складом, мені здається, ми так і не навчилися грати в командну гру.

- А якщо порівнювати з минулою грою?

- Не скажу, що стало краще, на жаль. І минулого разу було дуже багато якихось індивідуальних проявів не на користь команди, і цього разу нам також не вдалося знайти оцей взаємозв'язок між усіма гравцями і створити атмосферу для мозкового штурму. Мені так здалося. Можливо, я помиляюсь, але було таке відчуття. Враховуючи те, що ми віддали кілька запитань, на які сто відсотків мали давати правильну відповідь.

- Який склад здається вам оптимальним? Якби це залежало тільки від вас, кого б ви хотіли бачити за столом у фінальній серії?

- Якщо говорити особисто про мене, мені, звичайно, гралося комфортніше, коли капітаном був Потап, а я був звичайним учасником команди. В цьому відношенні в мене поки що нічого не міняється. Якщо ж так складається, що цей варіант вже в минулому, то точно скажу, що мені легко грається разом з Вітею Бронюком. Ми, мабуть, найзіграніша пара в складі нашої команди. І з Анею Завальською ми теж уже знайшли, як то кажуть, спільне плече. Ще й сидимо поруч майже завжди.

Мені подобається, як грає Кузьма, але в нього є така штука, що він, мені здається, не завжди париться про команду. Якщо в нього немає настрою, він може своєю поведінкою трошки вносити елементи анархізму, і інколи це шкодить. Хоча я його дуже ціную як гравця, здатного давати правильні і дуже швидкі відповіді. Стосовно Віті Павліка і Насті Приходько можу сказати, що мені поки що з ними грається важко. Вони, по-перше, не дуже активні за столом, а по-друге, з Настею я в житті практично не знайомий, а з Вітею знайомий ніби давно, але тісного спілкування в нас ніколи не було, і тому теж виходить

так, що ми ніби трошки чужі люди. В останній грі з цими двома гравцями мені складніше було знаходити спільну мову.

Якщо згадувати попередні ігри, то, в принципі, мені доволі комфортно було грати, наприклад, з Валерою Харчишиним, комфортно було грати з Фаготом... Хоч у нас непрості особисті стосунки поза грою, мені здається, що Фагот міг би гарно вписатися в нашу команду. Я навіть готовий поступитися йому капітанством.

Джеджула – розумний хлопець, але ми з ним точно не зігралися і він точно не командний гравець, принаймні в нашому варіанті. З ним мені некомфортно гралося.

- Обговорення цього разу було незвично тихим, деякі гравці навіть висували версії пошепки. Чим ви можете це пояснити?

- Я не знаю. Можливо, дійсно трошки не вистачає практики, зіграності одним і тим самим складом. Може, варто проводити якісь додаткові ігри без камер, я не знаю. Збиратися на якісь спеціальні тренінги... Але тут проблема в тому, що ці тренувальні ігри до зйомок організувати можна, та коли йдеш на зйомку, ніколи не знаєш, яка в тебе буде команда. Мені важко відповідати за всіх. Може, це залежить від якихось індивідуальних життєвих ситуацій кожного гравця в даний момент, від якогось там настрою, емоційного стану і так далі. А з іншого боку – згадаємо все-таки, що ми записували цю гру в доволі непростий час, і цей непростий час триває ще й досі, і мені здається, що всі люди зараз знаходяться під тим чи іншим психологічним навантаженням. Може, це дається взнаки, я не знаю. Я думаю, це питання до фахівців.

- За яке питання найбільше прикро?

- Мені особисто найбільш прикро за питання про електронну книгу. Тому що це дуже особисте. Я сто разів давав коментарі в різних інтерв'ю з приводу того, що сам не люблю і навіть не уявляю, як міг би читати електронну книгу, тому що люблю звичайні книжки. І головне, найбільш прикро те, що я, постійно акцентуючи увагу на тому, що люблю звичайні, традиційні книжки, казав, що мені подобається, як вони пахнуть. За це, звичайно, страшенно прикро. Ще й враховуючи те, що я нарешті за останній рік прочитав дві книги Бредбері. Мені дуже сподобалось, і зараз я з нетерпінням чекаю, коли прочитаю третю – «451° за Фаренгейтом». Я вже маю цю книжку і з нетерпінням чекаю, коли візьмусь за неї: просто треба відповідний настрій. За це питання особисто мені, звичайно, найбільш прикро. Я сто відсотків мав би давати на нього правильну відповідь. Не пощастило, мабуть, що це було перше запитання, і нерви і ступор далися взнаки.

Я вважаю, що команда була здатна дати правильну відповідь на питання про гусей. Думаю, що ми тут трошки недотисли. З приводу олімпійського мішки - впевнений, що це питання і питання про невиконання плану доволі суперечливі. Я би не хотів їх обговорювати. Вважаю, що в нас було мало шансів відповісти на ці питання ще й через те, що вони особливі. Принаймні я точно ніколи в житті не мав в активі цей спецефект – «сльоза олімпійського мішки». Якимось він повз мене пройшов. Не кажу, що ніколи його не бачив, але для мене це не було щось особливе, це не було в розряді спецефектів. Питання з приводу виконання-невиконання плану – ну, по-перше, радянська система взагалі доволі специфічна, і там дуже часто було складно простежити якусь логіку в рішеннях. Ці два питання, в принципі, ми закономірно не вгадали. А питання про день лівши – ну, могли би, в принципі, додуматися, якби не сучасні тенденції в мистецтві, коли якийсь корявий малюнок подається як шедевр. Ось так.

- В дитинстві ви дивилися «Що? Де? Коли?» заради музичних пауз. А зараз, вже у кріслі капітана, про що думаете під час музичної паузи?

- Як правило, я намагаюся оновитися, очиститися, щоб тягар попередніх невдач не заважав мені грати далі. Намагаюся провести всередині себе якусь психологічну роботу. Не завжди це вдається, звичайно... Дуже прикро, що часто музична пауза починається саме тоді, коли ми нарешті схопили гру, і нам би хотілося грати, втримати цей азарт, кураж... Тут раз – музична пауза, і потім знов починай все спочатку. От за це мені інколи буває прикро.

- Тобто музична складова вас у цей момент не дуже цікавить?

- Якщо чесно, я навіть не завжди звертаю увагу на те, хто виступає, хто співає, як грають і так далі. Заради цього я хожу на концерти. Якщо мене хтось цікавить.

- Під час гри пані Приходько сказала, що такі запитання не для музикантів. Якими, на вашу думку, мають бути запитання для музикантів?

- Я би не став ділити: для музикантів, не для музикантів. По-перше, навіть якщо взяти наш склад команди, ми дуже різні за тим, яку музику любимо, виконуємо, які пісні співаємо, про що, стилістика, зміст і так далі. По життю ми всі дуже різні люди, різна сфера інтересів поза музикою. Так що я не думаю, що мають бути якісь специфічні запитання: для цієї команди отакі, а для цієї команди інакші. Думаю, запитання мають бути такі, на які в принципі можна знайти відповідь, якщо добре подумати. Прикро, коли трапляються запитання на зразок оцього спецефекту зі сльозою олімпійського мішки. Не факт, що хтось із присутніх за столом мав знати цей спецефект, мав бачити його і це мало бути для нього щось особливе, щоб він обов'язково зацентрував на ньому увагу. Більшість із нас у своєму житті бачила і крутіші спецефекти... Мені здається, що запитання мали бути трошки більш універсальні. Щоб команда могла додуматись до відповіді, а не залежити від того, трапилося їм це коли-небудь в житті чи не трапилося.